

AMANDA GOLDBERG
&
RUTHANNA HOPPER

De
Galaprinse

the house of books

Oorspronkelijke titel

Celebutantes

Uitgave

St. Martin's Press, New York

Copyright © 2008 by TWINHEADS LLC

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2008 by The House of Books,
Vianen/ Antwerpen

Vertaling

Marjet Schumacher

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagdia

Hollandse Hoogte

Foto auteurs

Samantha Traina

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 2054 1

D/2008/8899/29

NUR 302

Vanity Unfair

---

1 uur, 22 minuten, 17 seconden nadat de laatste Oscar is uitgereikt voor Beste Film.

'Paulie! Blanca! Lola! Christopher! Kijk eens hierheen! En nu eentje van de hele familie Santisi bij elkaar!' roepen de paparazzi terwijl we worden ondergedompeld in een meteorenregen van flitsende lichten. We zien geen hand voor ogen terwijl we ons op de rode loper begeven voor de jaarlijkse after-Oscar Party van *Vanity Fair* – hét feest van het jaar in Hollywood.

Mijn moeder trekt mijn oudere broer Christopher en mij naar zich toe en kijkt haar echtgenoot smekend aan. 'Toe, Paulie, eentje van ons vieren,' kirren haar bloedrode lippen, haar mediterrane ogen sprankelen dankzij de rokerige klaar-voor-de-Parijse-catwalk oogschaduw die François Nars *in eigen persoon* nog geen vijf uur geleden heeft aangebracht in Villa Santisi. 'We kunnen er een kerstkaart van maken.' Alleen mijn geflipte Joodse moeder zou kerstkaarten sturen – van de rode loper van *VF*. Ook al zijn we niet het volmaakte Norman Rockwell-gezin, mijn moeder zou graag willen dat we voor de camera poseerden alsof het wel zo was.

Ik zweer je dat mijn moeder daar de hele avond zou kunnen staan alsof ze zelf een Oscar had gewonnen, pirouettes draaiend voor de fotografen en waaiierend met de rok van haar knalroze Chanel-jurk van gerimpeld satijn, één olijffleurige Pilatesdij naar voren duwend ('Dan lijk je slanker, Lola, je zou het eens moeten proberen.'). Zelfs de zwartdiamanten Neil Lane-libelle

die haar schouderlange platinablonde haar naar achteren gebonden houdt, lijkt te smeken om een foto. Ze gedraagt zich alsof ze weer terug is in de studio van Irving Penn om te poseren voor een van de vele omslagen van *Vogue* die ze in de jaren zeventig sierde.

Mijn vader rolt met zijn ogen. ‘Vooruit dan maar, Blanca, eenje dan,’ zegt hij, en strijkt zijn op maat gemaakte Armani glad, een geschenk van de ene Italiaan aan de andere – alleen is mijn vader geen *echte* Italiaan. Hij komt uit Georgia. En hij is Joods. En onze achternaam? Die was eerst *Sitowitz* en hij heeft hem veranderd toen hij naar Hollywood verhuisde om meer te zijn zoals zijn idool Marcello Mastroianni, op wie hij toevallig uiterlijk ook leek toen hij nog jong was – en dun. Papa’s smoking verbult het zwembandje van 120 kilo dat hij heeft dankzij elke avond gepaneerde kalfsschnitzels met Parmezaanse kaas en spaghetti met gehaktballetjes aan zijn tafel in de hoek bij Dan Tana’s. Maak er maar 130 kilo van. Die arme papa heeft gegeten voor twee – zijn zenuwen en zijn ego – tijdens de twee maanden durende aanloop naar de Oscaruitreiking. Hij slaat één arm om mijn moeder heen en beweegt met een pompend gebaar triomfantelijk zijn gouden beeldje in de lucht terwijl er nog meer flitslampen voor ons gezicht ontploffen.

‘Lachen,’ sis ik tegen Christopher, die zijn slungelige, één meter vijftientig lange lijf tegen me aan laat hangen. Met zijn slordige, donkere bos krullen en de hoge groene Converse-gympen die hij onder zijn smoking draagt, ziet mijn broer er meer uit als een lid van de All American Rejects of Panic! at the Disco dan de regisseur van hun videoclip. ‘Doe het voor mama,’ zeg ik, terwijl de fotografen opnieuw een meteorenregen over ons uitstorten.

Zet het beeld stil bij het kiekje van mijn familie op de rode loper – en wat is mijn rol daarin? Wat er vanavond na de afterparty te zien zal zijn op de foto op de WireImage website: ik, Lola Santisi, zesentwintig jaar oud, lid van de Hollywood royalty zonder een eigen koninkrijk – of zelfs maar een koopflat – met een lengte van één meter zeventig (op naaldhakken van tien centi-

meter), geperst in een last minute garderobekast-noodgeval – een geleende, minuscule, met kralen bezette, granaatrode jurk die twee maten te klein is, tien centimeter te kort, en waarin ik me net de blonde Ugly Betty voel.

‘Geen foto’s meer,’ verkondigt papa. Hij wuift de fotografen weg terwijl hij in de binnenzak van zijn smokingjasje reikt naar een illegale Cohiba Esplendido om het te vieren. Hij houdt de Oscar voor Beste Regisseur in een verstikkende greep rond de nek geklemd, alsof het ding misschien zou verdwijnen als hij het niet stevig genoeg vasthoudt.

Dat hij zijn tweede gouden poppetje heeft gekregen na achttien jaar (en na een reeks grote flops en meer grijs in zijn baard dan bruin) is het bewijs van waar mijn vader al sinds zijn zestienste in gelooft: dat hij *inderdaad* de beste regisseur is van dit moment. En als de mensen het morgen vergeten zijn? Dan helpt hij ze er wel weer aan herinneren.

Ik wou alleen maar dat mijn vader net zoveel van *mij* hield als van die Oscar.

‘Ik moet hier weg,’ fluistert Christopher. ‘Ik zie je straks binnen wel weer.’ Hij verdwijnt in de menigte.

Er stuift ineens een fotograaf op me af in een soort tijgersluipgang nadat hij honderddrieënveertig plaatjes heeft geschoten van een innig zoenende Jennifer Garner en Ben Affleck. Hij moet wel een nieuweling zijn als hij zijn lens op mij richt. Niemand zal een foto van mij willen hebben zonder mijn vader. Ik verstijf. Christus, nee, niet in *deze* jurk. Ik heb geen tijd gehad om een polaroid te maken.

Het zit namelijk zo: je weet nooit echt goed hoe je eruitziet, tot je jezelf op een foto ziet. Daarom moet je altijd een polaroid maken van je jurk *voordat* je de deur uit gaat naar een feestje. Het is echt je kop in het zand steken als je denkt dat de spiegel de waarheid spreekt. Een spiegel is als een slechte relatie. Hij laat zien wat hij denkt dat je op dat moment *wilt* zien, enkel om je achteraf met de waarheid om de oren te slaan. Dat weet ik. Het doet pijn. En het doet nooit zoveel pijn als op de avond van de Oscaruitreiking.

Weet je, op mijn betere dagen zou ik mezelf op zijn minst een acht geven. Oké, dat zou zijn als ik door Main Street loop in Muskogee, Oklahoma. Maar dit is Hollywood. Hier ben ik een zesje. Vooral in de directe nabijheid van Charlize Theron, die tien stappen voor ons loopt in een nauwsluitende, ijsblauwe, adembenemende creatie van satijn, organza en tule van Christian Dior. De diamanten oorhangers die haar blote schouders beroeren, zijn praktisch vlammenwerpers, en de fotografen vreten haar op. Zij heeft beslist een polaroid gemaakt. En ze gaat straks ook nog eens naar huis met Stuart Townsend.

Ik trek aan de zoom van mijn jurk, vurig wensend dat-ie langer werd, dat ik om het even wat aanhad, maar niet *dit*. Alle valse wimpers, gezichtspoeder en rode lippenstift van de wereld zouden de aandacht nog niet kunnen afleiden van deze catastrofe. Zelfs een heet bad met Dwayne Wyer op de iPod zal de pijn niet kunnen verzachten als ik die kiekjes op WireImage zie. Deze met de hand opgestikte robijnrode kralen vloeken verschrikkelijk met mijn paarse oogschaduw en mijn paarse Louboutins, die de exclusieve jurk die ik *had zullen* dragen zo volmaakt completeerden.

Maar deze avond – of deze week – ging er werkelijk helemaal niets zoals het *had moeten* gaan. Ik *had* mijn Happy Hollywood Ending *zullen* krijgen. Mijn eerste en enige grote liefde à la Kate Winslet & Leo DiCaprio in Titanic *zou* hier bij me *moeten* zijn. Ik heb het gevoel alsof ik in mijn borst ben gestoken met die zilveren YSL-naaldhakken die Nicole Kidman aanheeft.

‘Angelina! Brad! Angelina! Brad! Kijk eens hierheen! Toe, een-tje nog!’ brullen de paparazzi. Hun bulderende, stadionwaardige, gescandeerde kreten verschuiven van mijn familie naar de imponantere meneer en mevrouw Jolie-Pitt, die bovenaan de voedselketen van Hollywood staan. Graydon Carter heeft deze keten gebruikt om tot zijn darwinistische theorie te komen van gespreide uitnodigingen voor de after-Oscar Party. De superieure rassen krijgen de beste tijd. Angelina en Brad mogen om 21.30 uur naar binnen, de winnaar van Beste Geluidseffecten (geen ‘plus gast’) mag om 23.30 uur naar binnen en geen seconde eerder. Zij en

haar Oscar zijn in ieder geval niet gedegradeerd tot Elton Johns Oscarfeestje in het Pacific Design Center met Paula Abdul en John Stamos. De dag waarop de uitnodigingen de deur uit gaan, wordt iedereen in Hollywood gekweld door de vraag of ze op de lijst zullen staan en de meest gewilde tijden toebedeeld zullen krijgen. Voor alle duidelijkheid: op mijn uitnodiging staat 21.30 uur. Oké, dat heeft niets te maken met mijn voornaam en alles met mijn achternaam. Maar het is absoluut beter dan naar Barbara Walters' Oscar special kijken in je Wonder Woman-pyjama met een bak Häagen-Dazs. Of toch niet?

Mijn mond doet pijn van het glimlachen als we Mortons binnenlopen. Ik snak ernaar om mijn haar te bevrijden uit deze faceliftstrakke wrong, een glas bubbels te nemen en op zoek te gaan naar Kate, mijn BV. De gedachte om *dit* feestje helemaal in mijn eentje en zonder een dosis vloeibare moed en mijn beste vriendin te trotseren, is ondenkbaar. Kate is een 23.00-er – maar ze zullen haar vast wel eerder binnenlaten. Haar sensationele cliënt Will Bailey, een 21.30-er, heeft vanavond de Oscar voor Beste Acteur in de wacht gesleept.

Ik weet niet hoe ik Kate ooit moet vinden; het is een drukte van belang bij Mortons. Iedere presentator, winnaar, en zelfs de verliezers zijn hier. Zelfs als de brandweercommandant de elektriciteit uitschakelt, zullen J-Lo's geleende Fred Leighton-diamanten met hun tweehonderd karaat de hele tent verlicht houden. Ik manoeuvreer me tussen de glimlachende gezichten door van Ang Lee, Al Gore en Sandra Bullock, die om mijn vader heen zwermen terwijl mijn moeder trots aan zijn zijde staat te stralen.

Graydon Carter, de *Vanity Fair* man in eigen persoon, houdt hof in het midden van de zaal. G.C.'s gevleugelde kapsel is zo imposant dat het eruitziet alsof het door Robert Graham is gebeeldhouwd. 'Het gaat er niet om tegen wie je "ja" zegt, het gaat erom tegen wie je "nee" zegt,' hoor ik Graydon Carter zeggen tegen Kelly Lynch (een erelid van de G.C. intimi.) G.C. is *heel* goed in nee zeggen. Er mag dan wel een reportage in *In Style* hebben gestaan over je bruiloft van vijf miljoen dollar in het Cipriani in Ve-

netië, maar als je megasterwederhelpt op locatie in Toronto aan het filmen is, kun je het wel vergeten om in je eentje naar *dit* feestje te komen. Neem nou Russell Crowes vrouw. (Maak je geen zorgen, ik weet ook niet hoe ze heet.) Fax een pasfoto met cv en stuur een Hèrmes-asbak van vierhonderdvijftig dollar mee en het antwoord blijft nee. Echt niet. Uitgesloten. Niet dat het mensen ervan weerhoudt om het te proberen. G.C. heeft naar verluidt zelfs nee gezegd tegen één wanhopige wannabe-gast die hem een ton bood voor een uitnodiging om 23.30 uur. Het is moeilijker om onuitgenodigd binnen te komen bij het VF-feest dan bij de inauguratie van de president – hoewel ik niet weet waarom iemand *daar* naartoe zou willen.

Ik pers me langs mega-agent Ed Limato die David Beckham probeert in te palmen, en duik langs Sir Elton. Zelfs EJ is kennelijk liever hier dan op zijn *eigen* feestje. Als ik langs Dominick Dunne en Jessica Simpson stuif, die diep in gesprek gewikkeld zijn, hoor ik hem geduldig aan haar uitleggen: ‘Nee, liefje, van het eten van *aardbeien* krijg je geen *aambeien*.’

‘Lola!’ Ik draai me met een ruk om en constateer dat een zekere Koningin van de Tienerfilm (wier neiging om zonder slijpe het nachtleven in te duiken haar een tweede kroon heeft opgeleverd: Koningin van de Blote Poes) haar vingernagels met afbladderende Black Satin-nagellak van Chanel op mijn blote schouder heeft gelegd. Ze is in ieder geval niet meer zo griezelig graatmager na die dodelijke dieetspiraal. Maar ze heeft wel een radioactieve oranje Day-Glo-gloed, het zoveelste slachtoffer van de spuitbusziekte waar beroemdheden door geteisterd worden tijdens het Oscarseizoen. ‘Geweldige jurk,’ zegt ze met een aspartaam glimlach.

‘Dank je,’ zeg ik, en ik voel een sprankje schoonheid door mijn lichaam trekken. Misschien zullen die WireImage-foto’s uiteindelijk toch nog wel meevallen.

‘Konden ze hem niet in jouw maat maken?’ Sluit je er voor af. Sluit je er voor af. De vlasblonde haarextensies van de Tiener Koningin wapperen in mijn ogen als ze afstormt op een van de weinige mensen van ouder dan tien die deze jurk daadwerkelijk

zou passen – haar maatje Nicole Richie – die bezig is zichzelf een sms-duim te bezorgen op haar met Swarovski-kristallen bezette Motorola Sidekick.

Twee oorverdovende jammerklanken klieven door de lucht. Madonna en Gwyneths kreten van paniek wanneer ze elkaar zien in dezelfde tint rood. Morgen zullen er *beslist* koppen rollen in stylistenland. Door het gekrijs bots ik bijna tegen Penelope Cruz op, die rad Spaans afvuurt in de richting van Alejandro González Iñárritu.

Penelope's gezicht is puur Sophia Loren in 'Two Women'. Ze moet bij de Soho House langs zijn geweest voor een van hun *gratis* Diamant Acupunctuur Gezichtsbehandelingen. Niemand wordt 's morgens wakker met een gezicht als Sophia Loren. Zelfs Sophia Loren niet.

'Lola, kom eens hier, meid!' Ik zou die diepe stem overal herkennen. Dat idiote haar. Die grijns. Die donkere retro hoornen Ray-Ban. Ik zweer je dat het dezelfde bril is die oom Jon droeg tijdens het paasdiner toen ik acht was. Hij is de enige man in Hollywood die er werkelijk stoer uitziet met een zonnebril op terwijl het avond is. Hij ontbiedt me met een autoritaire zwaai vanaf de beste tafel voor in het restaurant.

'Ik haat deze poppenkast,' fluistert oom J. in mijn oor als hij opstaat om me te omhelzen.

'Ja, tenzij je een nieuw gouden poppetje hebt om bij het drietal te zetten dat je al boven de wc hebt staan,' fluister ik terug.

'En nu heeft je vader er twee. Ik heb altijd geweten dat Paulie Santisi weer terug zou komen aan de top. Geef je oom eens een pakkerd.' Hollywoods beroemdste sater trekt me naar zich toe voor een kus. Dit keer houdt oom J., die, dat hoeft ik natuurlijk niet toe te voegen, geen oom van me is, zijn tong bij zich. Hij maakt ruimte voor me naast zich, naast Barry Diller en Diane von Furstenberg, die al aan hun derde portie kleverige toffeepudding met vanillebonenijs bezig zijn. B.D. en D.V.F. hebben het beste alternatief voor een gouden beeldje gekregen vanavond. Ze behoren tot de honderdzeventig Carter-winistische 'natuurlijk geselecteerde' überwezens die om 17.30 uur zijn uit-

genodigd om tijdens het eten naar de Oscaruitreiking te kijken. Het vroegste en meest op de zwarte markt verhandelde tijdstip van de avond gaat naar die alfa's die de Oscaruitreiking niet bijwonen, zoals Annette Benning en Sumner Redstone. Zij mogen een van de lichtgevende, glazen, koepelvormige middenstukken met 'Vanity Fair' erin gegraveerd mee naar huis nemen om boven hun toilet neer te zetten.

D.V.F. biedt me een hapje pudding aan.

'Ik ben van de geraffineerde suiker af,' zeg ik.

'Dat zijn we toch allemaal,' zegt ze, een volle lepel in haar mond stekend. 'We zijn zo blij voor je vader, liefje,' voegt ze eraan toe terwijl ze de pudding in mijn richting schuift. Het is niet moeilijk om je tijdens Oscarweek net Bill Murray in *Groundhog Day* te voelen. Het zijn dezelfde mensen, dezelfde gesprekken, alleen andere exclusieve kleding. Gisteren nog waren we bij Barry en Diane thuis voor hun jaarlijkse pre-Oscar brunch, waar D.V.F. mijn vader als een stuk trekspeelgoed heen en weer sleepte over het gazon, van Nic Cages tafel naar die van Naomi Watts.

Mijn oog valt op een klein grijs notitieboekje op tafel, weggestopt tussen een struisvogellere Judith Leiber-tasje en het vierkante sterlingzilveren middenstuk. Ik sla het open. Er zit een zilveren potlood in geklemd zodat elke gast zijn favorieten kan aankruisen terwijl ze tijdens het diner naar de Oscaruitreiking kijken. Ik blader naar de pagina voor Beste Regisseur. Iemand heeft mijn vaders naam overgeslagen en het hokje naast Clint Eastwoods naam aangekruist. Ik scheur de bladzijde eruit en stop 'm in mijn slangenleren Bottega-handtasje. Leuk voor in het familieplakboek, toch?

Ik stel me voor hoe de eersterangsgasten op de populaire ezelsorensalade van het chique restaurant hebben zitten kauwen – de in plakjes gesneden New York-steak met frietjes, haricots verts, en shiitake risotto – terwijl ze hun geld inzetten. Heeft er iemand van G.C.'s gasten aan Tafel Eén voor mijn vader gelobbyd? B.D. en D.V.F. toch zeker wel? Ik stel me Ronald Perelman voor die Amber Valletta's sigaret aansteekt met een van de zilveren, met VF gegraveerde, Dunhill-aanstekers terwijl hij tegen Fran

Leibowitz zit op te scheppen dat Clint pas nog in zijn huis in East Hampton is geweest. Ik kan de zuchten van teleurstelling horen die van deze tafel zijn opgestegen toen Julia Roberts mijn vaders naam voorlas.

Ik overweeg naar de aangrenzende tafel te reiken om te zien of Francis Ford Coppola, Larry David of Anderson Cooper mijn vaders naam hebben aangekruist. Het is maar goed dat de eettafels haastig worden weggehaald, want anders zou ik van tafel naar tafel rennen om overal de stemboekjes te jatten.

Daar heb je die ober met mijn champagne. Ik breng het glas naar mijn lippen terwijl ik opkijk naar een van de plasmascermen waarop het gekkenhuis rond de aankomst van de beroemdheden buiten te zien is. Mijn glas spat uit elkaar op de terracotta tegelvloer.

SMITH's gezicht dringt zich aan me op vanaf het grote scherm. Hij schenkt de fotografen *die* glimlach die voor het tijdschrift *People* aanleiding is geweest om hem te benoemen tot hun 'Sexyste Man in 't Heelal' (maar dat is zo'n mond vol dat ik hem gewoon SMITH noem). Vroeger was *die* glimlach altijd voor *mij*. Voordat hij mijn hart verpulverde en de roddelpers heeft laten smullen zoals ze niet meer had gedaan sinds het scheerincident van die arme Britney.

O god. O nee. Hij is met HAAR. En ze staan te – ZOENEN. Ik krijg geen lucht meer. Ik moet overgeven. Na wat er vier uur geleden is gebeurd, dacht ik dat ik er klaar voor was, maar dat ben ik *niet*. Ik overweeg of ik de champagne van de grond zal liken naast Rachel Weisz' met kralen bezette Blahniks, maar wil er niet al te nooddruftig uitzien. SMITH en ZIJ zijn overal. Overal waar ik kijk, hangt een ander plasmascerm waarop hun miselijkmakend beroemde gezichten te zien zijn. Ik ben Alice die in de ronddraaiende theekopjes zit, en ze draaien steeds sneller en sneller.

Ik voel de totale vernedering van een aanval van Onwaardigheid op komen zetten. Je weet wel, dat afschuwelijke, misselijkmakende, deprimerende gevoel dat iedereen op de hele planeet knapper, slimmer, sexyer, grappiger en beter gekleed is dan jij.

Onwaardigheid speelt vooral op tijdens het in het openbaar stuklopen van relaties (en is met TMZ.com niet elke stukgelopen relatie in Hollywood openbaar? Inclusief die van mij), floppende films en verjaardagen, en tijdens Oscarweek is er werkelijk helemaal niets meer tegen te beginnen. Symptomen zijn onder meer een overdosis botox, kabbala, fotosessies, couture en kalmeringsmiddelen, maar ik geef de voorkeur aan het oude, vertrouwde aannemen van de foetushouding. Ik kijk koortsachtig om me heen op zoek naar iets wat me van die koude vloer af kan houden; mijn jurk zou vreselijk vloeken met de gebrand-oranje tegels. Ik sla oom J.'s whisky met water achterover om het tij te keren.

'Liefje, gaat het wel?' Oom J. bedekt mijn hand met de zijne. 'Je ziet een beetje bleek.'

'Niks aan de hand, oom J.,' stamel ik. 'Ik ga alleen even het verplichte rondje doen en een luchtje scheppen, oké?'

Oom J. kijkt naar het plasmascherm, dan weer naar mij, trekt vervolgens die beroemde wenkbrauw op en grijnst. 'Lola, de enige mensen tegen wie je ooit moet liegen, zijn de politie en je vriendje,' zegt hij. 'Pas goed op jezelf, liefje, en zeg tegen je vader dat ik van hem hou.' Een niet nader geïdentificeerde brunette vleit zich tegen hem aan terwijl ik de benen neem.

ZIJ lopen nu naar binnen. Ik moet maken dat ik wegkom voordat we elkaar tegen het lijf lopen. SMITH mag me zo *niet* zien. En helemaal *alleen*. Ik wou dat Daniel Craig, die even verderop staat, me als de sodemieter weg zou helikopteren uit Mortons, rechtstreeks naar Monte Carlo.

Waar is Kate? Ik moet haar vinden.

Om, shit, ram... um... *shit*. Ik probeer me mijn evenwichtsmantra voor de geest te halen om me op de aarde te houden. Vooral nu ik loop te wankelen op tien centimeter hoge Louboutins, en Natalie Portmans tiara me verblindt. Godzijdank heb ik die diamanten Winston-tiara niet geleend. Wie kan er tegen Natalie Portman op als het om tiara's gaat?

De mantra werkt niet. SMITH, oom J.'s whisky en water en oogverblindende tiara-edelstenen brengen me totaal uit balans.

Ik moet zien dat ik in die achterkamer kom. Ik baan me wan-
kelend een weg tussen alle verwrongen gezichten door. George
Lucas en Arianna Huffington, Jack Black en Stephen Colbert,
Carrie Fisher en Meryl Streep – ze wervelen allemaal in en uit
beeld. We zijn zo dicht op elkaar gepakt dat het lastig is om voor-
uit te komen. Ik voel dat mijn keelchakra geblokkeerd raakt door
het voortdurend achteromkijken over mijn schouder of ik
SMITH zie. Ik ben zo gefocust op het achteromkijken, dat ik
niet in de gaten heb dat ik op Kate Bosworths jurk ga staan.

‘Eh, neem me niet kwalijk. Kijk je een beetje uit? Je staat op
mijn Balenciaga,’ kwinkleert Kate, de sleep van ivorkleurige
chiffon met een spookachtige arm onder mijn naaldhak vandaan
trekkend. Ik mompel een verontschuldiging, maar ze heeft haar
halogeenglimlach al op iemand achter mijn rechterschouder ge-
richt, iemand die niet Onwaardig is. Ik zwenk om Adrien Brody
heen, die druk bezig is het nummer van Donald Trump in zijn
mobieltje te programmeren.

Ik stap de witte kamer binnen. Eindelijk. Het is hoe ik me de
hemel voorstel. Vooral omdat de duivel zich in de andere kamer
bevindt. Elk jaar laat Graydon Carter een architect invliegen om
de achterste muur van Mortons neer te halen en eenentwintig-
honderd vierkante meter armoedig parkeerterrein om te toveren
in een monochromatische Ian Schrager-droom waarbij vergele-
ken de Coco Chanel-suite in het Ritz in Parijs een motelkamer
lijkt. Het warme, bleekroze licht is zo buitengewoon flatterend
dat het lijkt alsof Annie Leibovitz in eigen persoon de verlichting
heeft verzorgd. Ik zou niets liever willen dan neerploffen op een
van de felbegeerde, witte Mies van der Rohe-banken die langs de
rand van de kamer staan, maar die bofkonten van dinergasten
zijn hier tijdens het dessert al naar binnen geslopen om ze te ver-
overen.

‘Iets zoets, juffrouw?’ De ober houdt me een zilveren dienblad
voor, boordevol suikerkoekjes en fruitlolly’s met alle volmaakte
gezichten van de grote sterren erop gespoten. Hoe aangenaam
het ook zou zijn om aan Orlando te zuigen, ik moet kokhalzen bij
de aanblik van HAAR op een van de lolly’s. Ik voel mijn bloed-

suikerspiegel abrupt dalen. Ik storm op de stapels In-N-Out cheeseburgers af die in de rechterhoek van de kamer op schalen liggen. Kanye West tilt zijn Ferrari-rode bontkraag aan de kant terwijl we in onze cheeseburgers bijten, die op de een of andere manier nog veel lekkerder smaken als je couture aanhebt. Zelfs couture die de verkeerde maat en kleur heeft.

Een man die van top tot teen gehuld is in zwart Ducati-leer plus helm duikt naast me door de nooduitgang naar binnen. Ik verstijf; het is een lid van een terroristische cel die gestuurd is om heel Hollywood weg te vagen. Instinctief wil ik naar de grond duiken. Aangezien dat in deze jurk geen optie is, zoek ik onmiddellijk dekking achter Kanye West's limoengroene smoking met Schotse ruit. Terwijl ik me schrap zet voor de klap van een dodelijke explosie, vliegt de helm af à la Lucy Liu in 'Charlie's Angels' en sta ik oog in oog met Tom Cruise. Katie is vanavond zeker aan de beurt om op Suri te passen, of misschien zit ze te broeden op gezinsuitbreiding. Is T.C. hier om ons allemaal met de grond gelijk te maken omdat we onze zielenknijper in vaste dienst hebben en onze apotheker onder de snelkeuzetoets van onze telefoon? Bij nader inzien is een volledige beschermingsuitrusting geen slechte keuze voor een avond als deze. Vooral als het enige wat je slikt vitaminepillen zijn. T.C. heeft misschien wel de meest gewaagde modekeuze van de avond gemaakt. Ik vraag me af of ik die helm van hem zou mogen lenen.

Een tengere brunette loopt voorbij met een dienblad vol regenboogkleurige sigaretten. Wat kan mij het ook schelen; ik gris er eentje af. Ik rook alleen als ik dronken ben. Of als ik toch al de behoefte voel om mezelf van kant te maken. Vanavond is het beide. Het voelt zo rebels om er *binnen* eentje op te steken. Graydon, bedankt dat je een kettingroker bent. Ik blaas gelukzalig uit en kijk hoe mijn rookwolkje zich vermengt met dat van Benecio Del Toro – ongetwijfeld het enige van mij wat zich ooit met de meest sexy mompelaar aan deze kant van San Juan zal vermengen. Hij knipoogt lodderig naar me als SMITH en ZIJ mijn enige pleziertje van deze avond verpulveren door *mijn*

achterkamer binnen te dringen. Ineens kan ik niet meer uitademen. Sterren dansen voor mijn ogen – niet van het type beroemdheden, maar van het type ik-sta-op-het-punt-om-de-verstikkingsdood-te-sterven-en-lans-interieur-te-ruïneren. Alstublieft, Heer, maak dat ZIJ me niet zien. Gelukkig krijg ik Will Bailey in het oog, Oscar voor Beste Acteur in de hand. Tot op zijn onderbroek gehuld in Prada. Zijn woeste haardos en pose zijn een flashback naar DeNiro in ‘Mean Streets.’

‘Will, godzijdank,’ zeg ik tegen hem, de manchet van zijn smoking beetpakkend. ‘Je moet me beschermen. ZE zijn hier, en ZIJ verdient het om naar een dorre woestijn zonder water en met een heleboel landmijnen te worden ge-Roman-Polanski’d.’

‘Lola, hoi.’ Will verankert me en kust me op beide wangen. ‘Weet je? Pacino heeft net tegen me gezegd dat hij dolgraag met me wil werken. Oliver Stone ook. En jouw vader heeft Christian Bale de rol gegeven die hij mij had beloofd. Daar heeft hij nu vast spijt van. Wanneer beginnen de opnames?’

‘Ik weet het niet, Will. Trouwens, gefeliciteerd,’ zeg ik, knikkend naar het gouden beeldje dat hij bij de keel geklemd houdt, wensend dat iemand *mij* gewoon de strot om zou draaien en me uit mijn lijden verlost. ‘Ik wist wel dat je zou winnen.’

‘Dat zei Kate ook alsmat tegen me. Hé, weet jij of Reese Witherspoon hier alleen is?’ Will speurt als een bezetene de menigte af. ‘Waar is Kate toch? Ik heb een vriend die ze voor me naar binnen moet loodsen.’

‘Hoe bedoel je? Ik dacht dat ze bij jou was,’ zeg ik, doodsbenauwd bij de gedachte dat mijn beste vriendin er misschien niet is. *Ze moet er zijn.*

‘Er was niet genoeg plaats in de limo.’

‘Dus je hebt haar *achtergelaten?*’ zeg ik, in groeiende paniek.

‘Nou ja, het was dat of mijn moeder, mijn broer, mijn neef of mijn vrienden uit Jersey. Ik zou haar in de kofferbak hebben gestopt als ik had geweten dat ze er zo lang over zou doen. Ze hoort hier verdomme te zijn. Ik heb net een Oscar gewonnen. Ik zou me hier niet druk over hoeven maken. Zij is mijn agent. Ik betaal *haar* om zich druk te maken.’

‘Kate kan er elk moment zijn,’ zeg ik, hem op zijn arm kloppend. ‘Ik zal haar wel even voor je bellen, oké?’

‘Bedankt, Lola,’ zegt Will. ‘Op *jou* kan ik tenminste rekenen.’ Christus nog aan toe. Acteurs. Will werkte in een pizzataent voordat hij Kate leerde kennen! ‘Met of zonder peperoni?’, dat was alle tekst die hij in die tijd had. Kate is degene die voor zijn carrière heeft gevochten. Scorsese stond op het punt om Mark Wahlberg voor de hoofdrol in ‘The Day Before Today is Yesterday’ te casten voordat Kate haar onvermoeibare – en succesvolle – campagne begon om de rol voor haar cliënt in de wacht te slepen. Will zou niet eens een Oscar *hebben* als zij er niet was geweest – en nu is hij kwaad omdat ze er niet is nadat hij haar uit de limo heeft gegooid!

Ik stuif in de richting van de voordeur en bel Kate, die werkelijk in alle staten is.

‘Het is vijf voor elf! Die trut bij de deur heeft net gezegd dat ik nog maar een blokje om moet rijden omdat mijn uitnodiging pas vanaf elf uur geldig is!’

‘Kate –’ probeer ik haar in de rede te vallen.

‘Mijn cliënt heeft net een Academy Award gewonnen! Will heeft me bedankt op de nationale televisie!’

‘Kate –’ probeer ik haar nogmaals in de rede te vallen.

‘En nou moet ik een *blokje om* rijden?! Het heeft me een roze parkeerkaart, twintig minuten en twee checkpoints gekost om dat *ene* blok van Robertson naar Beverly te rijden. Bush zou Graydon Carter tot hoofd van de binnenlandse veiligheidsdienst moeten benoemen.’

‘Kate!’ krijs ik uiteindelijk.

‘Wat!’ krijst ze terug.

‘Will loopt te mokken. En ik sta op het punt om mezelf van kant te maken. Alsjeblieft, SMITH is hier. Kun je de auto gewoon ergens neerzetten en verder lopen?’

‘Heb ik geprobeerd. Ik werd door een smeris terug in mijn auto geduwd. Het is net Abu Ghraib hier buiten. Ik verzin wel wat. Zeg maar tegen Will dat ik er over vijf minuten ben.’

Klik.

Mijn beste vriendin heeft zojuist gewoon opgehangen, ik ben dronken, ik ben misselijk van die cheeseburger en van dat gevoel van zeeziekte dat een gebroken hart met zich meebrengt, en van de haarspelden in deze wrong krijg ik puntbloedinkjes op mijn hoofdhuid. Ik overweeg om Cricket te bellen, mijn BAO (Beste Actrice Ooit). Maar hoe kan ik nu zwelgen in zelfmedelijden terwijl mijn beeldschone, getalenteerde vriendin in haar schoenen-doos vlak bij Abbott Kinney in Venice zit, waar ze wordt gekweld door haar eigen aanval van Onwaardigheid, tofoe etend, zo uit de verpakking, en zich opvretend over de zoveelste auditie die ze heeft verknald?

Tijd om over te schakelen op plan B: een aurazuiverende mini-meditatie in een wc-hokje, een nieuw laagje lippenstift en een snelle plas zodat ik hier als de sodemieter weg kan en naar de after-afterparty van Patrick Whitesell en Rick Yorn met alle Leo-intimi kan gaan. Daar zullen ZIJ in ieder geval niet zijn. Misschien krijg ik op tijd mijn eetlust weer terug voor het door Four Seasons verzorgde ontbijtbuffet om 1.00 uur.

Ik doe de deur van de toiletten open in de verwachting een privémodeshow te zien te krijgen. Of op zijn minst een of ander sterretje dat staat te kotsen. In plaats daarvan is het enige wat ik aantref een paar verrukkelijke, open, tien centimeter hoge, zilveren Manolo's die onder het wc-hokje uit piepen. Ik doe een stap dichterbij voor nadere inspectie en zie dat de Blahniks gezellig tegen een tweede paar schoenen aan staan te schurken: zwart, leer, van het mannelijke soort, vergezeld van wat nu hoorbaar gekreun en gegrom begint te worden. Ik doe een stap achteruit.

Ik heb in het geheel geen morele bezwaren tegen een bescheiden vrijpartij op het toilet. Het is enorm hip om het in de toiletten van Mortons tijdens het VF-feest te hebben gedaan. Per slot van rekening hangen de muren van de toiletten vol met de sober ingelijste kiekjes van Graydons eerste feest in 1994. De foto's zijn praktisch het enige wat er nog over is van een aantal van de beroemde stellen. Weet je nog, Nicole en Tom, Bruce en Demi, Ellen en Anne? Nog veel hipper dan het doen, is om de eerste te

zijn die weet wie het met wie doet *voordat* het op de omslag van *US Weekly* staat. Stilletjes schop ik de toiletzitting in het hokje ernaast naar beneden en klim erop om het beter te kunnen zien. Dit gelukkige heerschap heeft vanavond twee keer gescoord. Hij houdt een glanzende Oscar stevig in zijn ene hand geklemd, en een zonnebankbruine kont in de andere.

Wacht eens even. O god, ik herken de Hawaiian Orchid-nagel-lak op die tenen. En die jurk. Ook al is-ie een tikje lastig te herkennen, zo ver omhooggeschoven. En de kruin van het hoofd van die man herken ik *uit duizenden*.

‘Papa?’

Mijn vader kijkt reikhalzend achterom en verschiet van kleur. ‘Lola, het is niet wat het lijkt.’

‘O nee?’ zeg ik. ‘Ik denk dat mama daar anders over denkt.’

‘Lo-la,’ klinkt het eentonig uit haar glansloze mond terwijl haar benevelde brein uit alle macht naar woorden zoekt. ‘Wauw,’ is het enige wat ze weet uit te brengen terwijl ze me haar meest stralende, brede, miljardenglimlach schenkt. Wauw.

Mijn hoofd tolt. Ik voel me slap. Het enige wat ik voor me zie, is mijn moeders hand die in die van mijn vader knijpt – hard – vlak voordat Julia Roberts die envelop openscheurde. ‘Dit wordt jouw avond, lieverd,’ had ze gefluisterd.

Ik klauter onhandig naar beneden en ga met mijn hoofd tussen mijn benen zitten. Als er hard op de deur van de wc wordt gebonsd, schiet mijn hoofd met een ruk omhoog en knalt tegen de wc-rolhouder.

‘Ik kan het uitleggen –’ zegt mijn vader smekend. Ik kan dit geen seconde langer aanhoren. Ik moet hier weg. Ik moet Kate vinden. De deur van de toiletten slaat met een klap achter me dicht.

De hemel zij dank, daar zie ik Kate door de menigte op me af stormen. Maar alle kleur is uit haar gezicht weggetrokken, en haar blauwe ogen lijken grijs. Haar donkere chocoladekleurige haar danst wild om haar hoofd. Haar Marc Jacobs-jurk hangt als een hobbezak om haar lijf, hetgeen een ware prestatie mag heten

met zo'n perfect gevormd figuurtje. Ze staat niet op het punt om zichzelf van kant te maken. Ze staat op springen. Dit is pas de derde keer in de elf jaar dat ze mijn beste vriendin is dat ik een barstje heb zien verschijnen in haar stoere stoïcijnse buitenkant. Ik grijp haar schouders beet om haar in evenwicht te houden.

'Jij eerst,' zeg ik.

'Mijn leven is voorbij,' roept ze uit.